

SAMPLE
TRANSLATION

ALEŠ ŠTEGER
DEZLEGARI

PUBLISHED BY: ŠTUDENTSKA ZALOŽBA, 2014

TRANSLATED BY: EVA GEORGETA CATRINESCU

ORIGINAL TITLE: ODPUSTI

NUMBER OF PAGES: 331

Aleš Šteger: Dezlegări

Globul de cristal

Bely o pornește în goană spre dealul Calvarului. Zloată, firișoare de apă prelingându-se în rigole. O petrecere într-un apartament de bloc, muzică și țipete. Bely vede un cuplu ce poartă măști de șoareci albi, fumând pe un balcon și scuturând scrumul în stradă. Câteva clipe mai târziu, zgomotele încetează. Vile urbane peste care se lasă amurgul. Trotoarul ciuruit de sub picioarele lui Bely arată ca burta spintecată a unui pește eșuat. Blocul primarului Voda* se înalță singuratic între casele de la poalele Calvarului; în spatele lui se ițește doar umbra plumburie a pădurii, ce se întinde peste dealul scufundat în întuneric.

Ușa de la intrare e încuiată. Bely se apucă să citească numele din dreptul soneriilor de pe panoul exterior al interfonului. Din opt apartamente, două sunt fără nume. Jos este trecut numele de Grin, puțin mai sus numele directoarei departamentului de administrație publică care e și viceprimar. Soneriile din partea de sus a panoului, în dreptul cărora sunt trecute numele de Numen și Ornik, sunt luminate. Bely se întoarce pe stradă și examinează cu luare-aminte ferestrele. Întreaga clădire este cufundată în întuneric; numai în spatele ferestrei de la capătul din dreapta licărește o luminiță firavă, o strălucire de cristal. Un zbârnâit. Ușa de la intrare se deschide. Bely intră. Camere de luat vederi în hol. Ușa liftului se deschide. Bely urcă, liftul este cu cheie, ușa se închide de la sine, e limpede că liftul a fost chemat de aceeași persoană care a deschis și ușa. Etajul patru. Ușa liftului se deschide direct în apartament. Covoare persane, mobilă franțuzească tapisată din secolul al XIX-lea, porțelanuri și argintărie. Pe pereți trofee de vânătoare, statui de îngeri din lemn. Lumini difuze.

Intrați, domnule Bely, nu vă sfiți.

Vocea vine din camera de alături, spre care duce o ușă mare cu două canaturi, pe jumătate întredeschisă. Bely intră în camera de zi. O canapea din pluș roșu în fața căminului în care pâlpaie focul. Pe canapea șade o femeie, cu picioarele goale ghemuite sub șezut, îmbrăcată doar într-o cămașă de noapte. Femeia ține în mână un pahar de șampanie, iar lumina difuză îi mângâie chipul.

Dar mult v-a mai trebuit, domnule Bely. Haideți, nu vă sfiți, vă rog, simțiți-vă ca acasă!

Femeia pune paharul jos, se ridică și se apropie de Bely. Ochii lui Bely se obișnuiesc treptat cu semiîntunericul. De aproape, Nana Numen pare mai bătrână decât la prima vedere: cearcăne

sub ochi, silueta ce se întrezărește sub cămașa de noapte lasă să se ghicească rotunjimile bătrâneții, burta căzută, sânii puțin lăsați.

Anastasia vă descrisese ca pe o persoană mai puțin rezervată, domnule Bely. Până și astrograma dumneavoastră, de geamăn cu ascendent în scorpion, îmi sugerează că, în spatele acestei fațade, se ascunde o persoană mult mai hotărâtă și mai comunicativă decât s-ar putea crede. V-am turnat și dumneavoastră un pahar de șampanie, domnule Bely - cred că n-o să mă refuzați, nu-i așa? Țineți-i tovărășie doamnei în vârstă, care se plictisise de moarte tot așteptând să veniți. Mai ales azi, când casa noastră e absolut pustie. Toată lumea e la teatru. De parcă n-ar avea parte de suficient teatralism în viața de zi cu zi. Dar cui pe cui se scoate, nu-i așa, domnule Bely? Vă rog, luați loc.

Bely se așază vizavi de femeie. Se uită în jur. Draperii grele, rafturi pline de cărți, un acvariu mare, ale cărui luminițe scânteietoare se răsfrâng pe peretele opus al camerei. O mulțime de picturi în ulei și de fotografii, greu de deslușit în semiîntunericul ce învăluie camera.

De cealaltă parte a încăperii o masă rotundă, acoperită cu o față de masă somptuoasă din satin.

Lângă Nana Numen se află un bol cu gheață. Numen întinde mâna și apucă un cub de gheață pe care și-l pune sub ochi.

Vă rog să nu-mi luați în nume de rău lipsa de discreție, domnule Bely. Cine știe ce credeți despre mine în clipa asta: ce-i cu băbăția asta, care vă întâmpină în cămașă de noapte și-și pune gheață sub ochi în fața dumneavoastră? Dar vedeți, credeam că ați uitat de mine și că nu mai aveți de gând să veniți în noaptea asta. Mă pregăteam să mă duc la culcare. Dar asta nu înseamnă că nu mă bucur că, până la urmă, ați venit. Cum a fost spectacolul?

Încă nu s-a terminat, răspunde sec Bely.

O doamne, Andreas ăsta! Știți, de fapt mie-mi place de el, chiar dacă simbolurile lui, inspirate din tablouri desacralizate, nu funcționează întotdeauna; însă cu toate astea, este un adevărat personaj și are totuși un farmec al lui. Îmi aduc aminte de Divina Commedia regizată de el - mai ales de partea cu Purgatoriul. Le-ați văzut? Absolut minunate. Dar cine ar mai putea rezista, în ziua de azi, mai mult de două ore într-o sală de teatru? Să fim serioși, că doar teatrul nu e cameră de tortură! Dacă cineva nu e în stare să se facă înțeleș în două ore, atunci ar face mai bine să tacă.

Chiar și dacă e vorba de Război și pace. Ce mare lucru: dedici o oră războiului și alta, păcii, și cu asta basta. Sau mai bine înclini balanța în favoarea păcii. Presupun ca acesta e motivul pentru care vă aflați aici, nu-i așa, domnule Bely? Pentru a vă găsi pacea? Poate aș putea să vă ajut un pic în privința asta. Deci, vreți niște șampanie?

Bely îi mulțumește, dar lasă paharul pe masă. Privirea i se oprește asupra unei fotografii alb-negru mari. Fotografia înfățișează o fetiță blondă cu părul lung, șezând în brațele lui Moș Gerilă.

Vă uitați la fotografia mea din copilărie? Știați că tatăl meu a fost vestitul Moș Gerilă din Maribor? Și frații mei vitregi se îndeletnicesc cu asta, unul e Moș Crăciun, iar celălalt, Moș Gerilă. Pare un pic cam bizar, dar asta e. Tatăl meu a fost un om deosebit, domnule Bely. Numai că a trecut prin multe suferințe, și asta l-a marcat. Vreți niște ceai? Dacă doriți, putem oficia o ceremonie a ceaiului.

Ceremonia orientală a ceaiului? întrebă Bely.

Nu, eu nu o practic pe cea orientală. E puțin cam plictisitoare - dar pot să v-o fac pe cea din Pohorje. Nu o cunoașteți? Nu există ceva mai relaxant. Bine, la drept vorbind, nu are prea mare legătură cu băutul ceaiului. Iar efectul ei este mai degrabă stimulat, decât calmant. Luați niște muguri de pin proaspeți și-i țineți în gură. Turnați-vă apoi pe picioare apă din ce în ce mai fierbinte. Când veți avea senzația că mai aveți puțin și o să vă opăriți, o să simțiți cum enzimele din saliva dumneavoastră încep să absoarbă extractul tămăduitor din mugurii de pin. Vă asigur că acesta este un tonic excelent pentru sistemul imunitar.

Doamnă Numen, nu am venit aici ca să beau ceai sau să mă spăl pe picioare, spuse Bely.

Dar eu vi le-aș spăla cu dragă inimă. Așa cum i le-a spălat și Maria Magdalena pe ale lui Iisus, sau cum i le îngrijesc eu pe cele ale micului meu vânător.

Ale lui Voda, vreți să spuneți?

Picioarele lui Voda, firește.... păi ale cui credeți? Nu-i așa că e nostim să speli picioarele lui Voda** cu apă?

Nana Numen bagă iar mâna în bol și mai ia un cub de gheață pe care, de data asta, și-l pune pe gât. Între timp, Bely ajunsese să se obișnuiască suficient de mult cu semiîntunericul pentru a observa puzderia de vânătași și contuzii de pe trupul Nanei.

Micul meu vânător. Știți, și tatăl meu a fost vânător, la fel ca Voda. Trofeele pe care le-ați văzut la intare sunt ale tatălui meu. Țsta era singurul lucru care-i aducea liniște: să stea în pădure, la postul său de observație, veșnic la pândă. A vâna și a fi vânat constituie activitatea sau, dacă vreți, jocul care definește cel mai bine speța umană, - obișnuia el să spună. De fapt, adevărul este că întotdeauna suntem, în același timp, vânători și animale hăituite, nu-i așa, domnule Bely? Bănuiesc că acum dumneavoastră sunteți cel hăituit. De asta ați dat năvală aici. Timpul nu este aliatul dumneavoastră, dar este, în schimb, al meu. Și știți de ce? Pentru că eu știu prea bine că el nu există. Există doar duhuri, spirite care ne împresoară, năluci care îmi șoptesc neconținut la ureche că timpul este o iluzie. Tot ceea ce a fost și tot ceea ce va fi să fie se petrece acum, în clipa aceasta. S-ar zice că dacă lucrurile stau într-adevăr așa și toate lucrurile s-au întâmplat deja, nu mai e nimic de făcut, dar asta nu e adevărat. Acesta e cel mai mare mister. Chiar dacă timpul nu există, chiar dacă totul s-a petrecut deja, noi putem interveni pentru a schimba cursul lucrurilor ce au fost și vor fi să fie. Straniu, nu-i așa? Dar așa e. Și de fapt - cine suntem noi, ca specie umană, domnule Bely? În cel mai bun caz, suntem doar niște vietăți firave care, din când în când, izbutim să deslușim ceea ce încearcă să ne spună stelele, asta-i tot. Deși, la drept vorbind, nu pricepem mare lucru.

Și oamenii care fac parte din Marele Orc? Întrebă Bely.

Marele Orc este mult mai mult decăt o simplă sumă a părților sale componente. Este o structură superioară, o inteligență superioară, dacă vreți. Și această structură are o misiune cât se poate de precisă.

Misiunea de a menține status quo-ul? replică Bely. De a se asigura că nu ne vom recăpăta niciodată memoria, de a menține spiritele care sălășluiesc în adâncul sufletelor noastre, într-o stare de orbire confuză?

Dar asta nu e tot, domnule Bely, asta nu e tot. Nu este vorba doar de păstrarea status quo-ului, ci de ceva mult mai important. Și anume de a ne pregăti pentru a doua venire a celor care ne-au vizitat cu mult timp în urmă și ne-au făcut să fim ceea ce suntem azi. Am fost creați prin moarte, sau mai bine zis prin crimă, domnule Bely. Printr-un masacru de proporții nemaîntâlnite vreodată pe lumea asta. Războaie mondiale, bombe atomice, revoluții, nimic nu se poate

compara cu măcelul de proporții uriașe pus la cale de tiranul Xenu. Vorbim mereu despre masacrele postbelice, dar asta nu e nimic în comparație cu puzderia de suflete a celor uciși, care plutește în voie în jurul planetei noastre. Dar știți ce e cu adevărat interesant? Că toate marile narațiuni religioase vestesc o nouă venire. Să luăm, de pildă, creștinismul: a doua venire a Mântuitorului. Știți, când eram mică, mă duceam adesea la biserică și mă rugam. Cel mai mult îmi plăcea să o fac în fața ieslei de Crăciun. Am fost un copil tare neastâmpărat, dar ori de câte ori mă aflam în preajma scenei nașterii Domnului, cu păstorii și a animalele adunați în jurul pruncului Iisus, simțeam cum mă cuprinde smerenia. Dar într-o bună zi, în timp ce mă rugam, am adormit pe pardoseala bisericii, deși cimentul era rece ca gheața. Preotul m-a trezit și m-a pedepsit. Habar n-aveam de ce, dar se pare că, în timp ce dormeam, prețioasa figurină a pruncului Iisus dispăruse din iesle. Nici până în ziua de azi nu știu cine a furat-o și cum de s-a putut întâmpla așa ceva. Tot ce îmi amintesc este că eu dormeam adânc atunci când a avut loc furtul și că m-am trezit cu febră. Eram bolnavă, dar preotul tot m-a pedepsit. După asta, am făcut o pneumonie gravă. Am căzut la pat și am aiurat timp de câteva săptămâni, lumea se temea că eram pe moarte. Dar am scăpat cu viață. Bănuiesc că atunci am căpătat acest har extraordinar. Nici eu și nici altcineva nu l-am mai văzut vreodată pe preot. Tata mi-a spus că fusese transferat, dar eu mă îndoiesc foarte tare. Cred că tatăl meu se răzbunase pe el pentru ce îmi făcuse. Asta era tata. Un vânător.

Nana Numen întinde iarăși mâna după bolul cu gheață. De data asta își vâra mâna mai adânc, scormonind pe sub sub grămajora de cuburi - și scoate un glob de cristal, pe care și-l plimbă de-a lungul obrajilor și gâtului, coborând până la umărul stâng dezgolit, și în cele din urmă îi dă drumul în poală.

Vezi dumneata, există milioane, miliarde de oameni pe lumea asta, care cred că, într-o bună zi, Iisus se va întoarce. Dar eu cred că Xenu și urmașii lui sunt cei care se vor întoarce. Unele evenimente trebuie pur și simplu să se repete ciclic, domnule Bely. Și oricât de sângeroase ar fi ele, există o mulțime de civilizații care au supraviețuit tocmai datorită lor. Firește, pentru rațiunea umană este un paradox că civilizațiile au dăinuit datorită faptului că alții au fost uciși, dar asta e. Așa că, din această perspectivă, chiar și nenorocita asta de Capitală culturală europeană a noastră este doar o parte a unei constelații mai mari. Am profitat de o coincidență istorică unică, de faptul că s-a întâmplat ca Mariborul, și nu un alt oraș european, să fie ales drept capitală culturală. Vânătorul meu a decis să doteze orașul cu treisprezece fântâni noi. Ați văzut ce frumos sunt iluminate noaptea? Pe lângă asta, au mai fost postate și o serie de indicatoare în jurul lor. Lumea râde de noi, nepricepând de ce a fost nevoie ca ele să fie amplasate în locuri stabilite cu o precizie milimetrică; dar toate lucrurile astea au, de fapt, un rost al lor. Bely, știți ce reprezintă fântânile și indicatoarele astea? O constelație! Când sunt luminate, ele reproduc întocmai constelația Osiris, fiind vizibile și din spațiul cosmic. Xenu se va orienta după ele. Căci el trebuie să știe unde să expedieze noua sa încărcătură.

Chiar credeți că se poate repeta ceea ce s-a întâmplat cu milioane de ani în urmă? Întrebă Bely.

Numen izbucni în râs și apucă globul de cristal.

Naivitatea dumneavoastră este fermecătoare, domnule Bely. Istoria se repetă mereu, așa a fost - și va fi - de când lumea și pământul. Viața noastră nu reprezintă decât o părticică minusculă a unuia dintre aceste cicluri fără de sfârșit.

Dar sufletele ... zise Bely.

Până și sufletele au o anumită durată de viață. Informația se pierde, și trebuie reîmprospătată. Și dacă tot veni vorba de refacerea forțelor: văd ca nici nu v-ați atins de șampanie.

Spuneți-mi, cine sunt ceilalți doi membri ai Marelui Orc?

La auzul întrebării, Numen începe să râdă în hohote. Se ridică încet în picioare și se apropie de foc, ținând globul în mână.

Există lucruri pe care nu le știu, domnule Bely. Am cunoștință de toate morțile. De obicei, atunci când mă uit la cineva, știu când și cum are să moară. Noaptea, îi visez pe cei uciși. Lumea mea e plină de morți vii, înțelegeți? Dar există lucruri care pe care nici măcar eu și globul meu de cristal nu le putem prevedea.

Numen mângâie ușor globul. La atingerea mâinii ei, un licăr imperceptibil străbate fulgerător globul de cristal. Lui Bely i se păru că în interiorul acestuia se zărește ceva. Se aplecă, încercând să ajungă ceva mai aproape, dar în clipa aceea își dădu seama de că e ținut pe canapea și nu se poate mișca.

Aveați de gând să mă hipnotizați, domnule Bely? Să știți că, în ceea ce privește talentul de hipnotizator, sunteți, în cel mai bun caz, un novice. Experiența prin care treceți acum reprezintă

o formă superioară de hipnoză, deși, ca să fiu sincer, nu e nimic special. Nu am hipnotizat entitatea dumneavoastră spirituală, ci doar animalul înlăuntrul căruia sălășluiți, astfel încât să nu mai aveți niciun fel de control asupra lui. E simplu ca bună ziua. Acum sunteți un suflet lipsit de trup, domnule Bely, adică exact ceea ați fost, de fapt, dintotdeauna.

Numen pune cu grijă globul pe masă, în fața lui Bely. Globul este învăluit într-un nimb de lumină albăstrie blândă.

Presupun că ați vrea să aflați și cum a luat ființă Marele Orc, nu-i așa, domnule Bely? Știu că nu puteți vorbi, dar eu am puterea de a vă citi gândurile și îmi dau seama că vă interesează. Vă interesează la fel de mult ca și o mulțime de alte lucruri, care însă nu vă vor fi dezvăluite. Cel puțin nu în această viață, domnule Bely.

Numen traversează camera, îndreptându-se către fereastră, și dă la o parte perdeaua.

Deci, Marele Orc, cunoscut și ca marea formațiune a celor treisprezece, a existat încă de la începutul timpurilor. Dar, din când în când, se materializează în diverse locuri, pentru a îndeplini o anumită misiune. Apare neconținut, în diferite locuri și printre diferiți oameni, însă noi nu știm prea multe despre el. Ceea ce știm, însă este că ultima constelație stelară a celor treisprezece și-a făcut apariția aici, la Maribor, cu mai bine de un secol în urmă, cam pe vremea bunicilor noștri. Era chiar înainte de primul război mondial, în 1913. Un grup de țărani din Pohorje a plecat în pelerinaj la bisericuța de pe dealul Calvarului. Și i-a prins noaptea pe acolo. Era vară, sâmbătă douăzeci și unu iunie. Când s-a lăsat întunericul, țărani s-au pregătit să înnopteze sub cerul liber, pe pajiștea din jurul bisericii. În timpul nopții, din pământ au răsărit niște ciuperci strălucitoare, dintr-un soi pe care țărani, altfel buni cunoscători ai tuturor varietăților din zonă, nu-l mai întâlneau în viața lor. Aduceau cu niște trompete ale morților incolore, și împrăștia un miros greu, care i-a trezit pe țărani din somn. Pe neașteptate, din ciuperci s-a înălțat o pulbere fină, însoțită de un sunet. Atunci, toți, s-au năpustit asupra ciupercilor și au început să le devoreze așa crude cum erau, ca niște posedăți. Desigur, nimănui nu i-a trecut prin cap că se aflau pe un deal uriaș, compus din cadavrele a milioane de făpturi de pe alte planete - că ciupercile nu erau ciuperci, ci extensiile tuturor acelor cadavre descompuse. Țărani care mâncaseră ciuperci s-au înălțat în văzduh. După cum povestea unul dintre ei, unii dintre ei pluteau la vreo trei sau patru metri deasupra pământului. Au rămas acolo, spânzurând neputincioși, și au avut parte de tot felul de halucinații; din câte se știe, au trăit și un moment de halucinație colectivă despre o caracatiță uriașă. Dar caracatița asta nu avea opt tentacule, cum e normal, ci treisprezece. În timp ce țărani atârnavă neajutorați în aer, caracatița le tot vâră tentaculele ei băloase în gură și în alte orificii ale trupului, făcându-i să verse și să se cufurească

toată noaptea, până în zori, când, complet epuizați, i-a coborât din nou pe pământ, lăsându-i să zacă în propriile lor dejecții. Ciupercile au dispărut fără urmă și n-au mai răsărit niciodată. Cei care le mâncaseră s-au înțeleș să nu sufle nicio vorbă despre cele întâmplare, fiindcă altfel lumea i-ar fi socotit niște smintiți. În timp ce mulți dintre ei aveau să moară în inevitabilele războaie, cei rămași în viață au păstrat tăcerea în legătură cu ceea ce văzuseră și trăiseră, și au devenit grupul celor treisprezece gardieni ai acestor taine, așa-numitul Marele Orc.

Numen se apropie din nou de șemineu și rămâne cu privirea ațintită asupra flăcărilor.

A sosit vremea unei noi depopulări a planetei lor. Sufletele care plutesc captive în oamenii de pe Pământ sunt tot mai vlăguite, trebuie să primescă o nouă informație. Xenu este sursa informațiilor și a inteligenței noastre, domnule Bely - fără el nu am fi decât niște simple animale. Dar cu toate cunoștințele și inteligența noastră, nu am reușit să găsim un răspuns la cele mai simple întrebări. Dumneavoastră, de pildă, credeți că noi, oamenii, suntem mai mult decât niște simpli purtători ai sufletelor lui Xenu.

Sau cel puțin că printre aceste suflete există anumite forțe, ale căror convingeri despre bine coincid cu ale dumneavoastră. Dumneavoastră credeți că viața, și nu moartea, zămislește viață. Dumneavoastră credeți în dezlegarea și iertarea păcatelor, Bely. Dar ce e, de fapt, iertarea? Și dacă credeți în iertare, spuneți-mi, vă rog, cum poți să te ierți pe tine însuși? Cine este judecătorul faptelor noastre, cine face ca iertarea să pătrundă în străfundurile ființei noastre? E greu de dat un răspuns, nu-i așa? Și cum vă explicați paradoxul că a trebuit să ucideți, pentru a face bine? Oare dumneavoastră, care ați ucis cu bună știință, nu sunteți, de fapt, mai rău decât cei care omoară pe cineva într-o clipă de rățacire, orbiți de patimă sau pentru că sunt ispitiți să o facă? Faptul că sunteți în stare să justificați, cu sânge rece, uciderea unor oameni în numele unor scopuri superioare, arată că nu sunteți cu nimic mai bun decât Xenu, nu credeți? Nu cumva dumneavoastră, Adam Bely, nu sunteți altceva decât o copie palidă - și infinit mai neștiutoare - a lui Xenu? Oare nu vă dați seama că toate eforturile dumneavoastră de a schimba ordinea existentă nu fac, de fapt, decât să o întărească? Căci această ordine a fost instaurată într-un mod care nu se deosebește cu nimic de acela prin care dumneavoastră încercați acum să întronați o nouă ordine: printr-un act criminal. Și la ce folosește informația pe care o aduce dezlegarea de păcate? La nimic. Haideți să vă arăt ceva.

Sub mâneca sacoului lui Bely se ițește umbra unui tentacul, dâre șerpuitoare pulsând sub piele. Umbra părăsește târâș trupul lui Bely, se cațără pe masă.

Dar ceea ce preocupă pe tine nu este regăsirea tihnei. Tihnă, ce-o mai fi și asta! Tu chiar crezi că ai să eliberezi pe cineva de trecut, dacă-i vei reteza caracatiței tentaculele? Marele Orc nu se teme de curgerea timpului, Bely; Marele Orc este însuși ochiul timpului. Citesc pe chipul tău că tu crezi că nu vom deveni clear decât dacă ne vom schimba în asemenea măsură trecutul, încât acesta să nu mai aibă nicio putere asupra noastră. Dar, în același timp, este limpede că iertarea asta a ta poate fi tălmăcită ca un război total. Ceea ce tu numești iertare este, de fapt, un asasinat spiritual.

Nana Numen ia cutiuța cu hrană pentru pești și presară câțiva fulgi în apă. Peștii se reped în sus, agitație nebună în acvariu. Un tentacul lung se ițește dintr-o crăpătură a stâncii de la fundul acvariului, și apoi se face nevăzută, refugiindu-se în ascunzătoarea în care-și găsisese adăpost.

În timpul asta Bely urmărește umbrele tentaculelor celeilalte caracatițe, care a ieșise târâș din trupul lui, vede cum se cațără pe masă, dănțuind în jurul globului de cristal învăluit de un nimb albăstrui.

O arhivă completă

Nu-ți fie teamă, timpul vindecă orice rană, spuse unul dintre polițiști.

Cei doi polițiști izbucniră în râs. Apoi porniră motorul.

Iar tu, drăguțo, o să ai timp berechet ca să-ți vindecî rănile.

Izbucnesc iarăși în râs.

Mașina de poliție o ia în jos pe strada care duce în fața teatrului și se oprește la semafor. O noapte înnorată. Zloată și murdărie peste tot. Mașini de poliție cu girofarele aprinse. O mână de curioși adunați în spatele unei bariere. Rosa se holbează la pata roșie de pe pantoful ei ud flească și butucănos, apoi la pata alburie lipicioasă de pe mânușa ei stângă. În cele din urmă, privirea i se oprește asupra petei negre de pe mânușa stângă. Asta este sângele lui Gros. Are o revelație neașteptată.

Bely, du bist der Dreizehnte, șoptește Rosa în barbă.

Ce-ai spus? întreabă unul din polițiști.

Oare cum te vei putea ierta pe tine? murmură Rosa și închide ochii.

În clipa aceea, pământul începu să se zguduie.

Cutremur! Cutremur! strigă un polițist.

Olane și tencuială care cad. Asfaltul din fața mașinii se crapă, felinarele de pe stradă se bălângănesc, geamurile clădirilor din preajmă zăngănesc. În urma mașinii de poliție se aude un huroit îngrozitor. Polițiștii și Rosa Portero se întorc și văd cum cad cărămizile de pe fațada clădirii teatrului și cum se aprind luminile fluorescente albastre. Fum și bucăți de tencuială zboară în toate părțile. În câteva secunde, clădirea teatrului din Maribor se transformă într-o navă cosmică a cărei formă amintește de capul unei caracatițe uriașe. Un bubuit asurzitor zgudui văzduhul, și nava își luă zborul, târând în urma ei tentaculele gigantice pulsânde. În clipa următoare, pământul încetă să se mai scuture, iar nava cosmică se făcu nevăzută în negura cerului.

Liniște mormântală. În locul unde până nu demult se afla cel mai mare teatru sloven, se cascadează un hău imens. Lumea iese în goană din clădirile învecinate. În depărtare se fac auzite sirenele mașinilor de pompieri și de poliție. Nimeni nu poate să-și explice ce s-a întâmplat. Un cutremur ar fi transformat totul în ruine. Clădirile din jur nu ar fi putut scăpa neatînse nici măcar în cazul unui atac terorist. În schimb, în piața centrală din Maribor, doar o singură clădire, impozantă, a fost ștearsă de pe fața pământului. Cei care au văzut cum teatrul s-a preschimbat în navă cosmică și s-a înălțat la cer, păstrează tăcerea. Probabil că a fost vorba de un caz de halucinație sau hipnoză colectivă. Din clopotnița catedralei învecinate se aude dangățul clopotelor. Este miezul nopții. În scurt timp, sute de oameni se adună în jurul hăului din piața centrală a Capitalei Culturale Europene, scrutându-i adâncurile. Abisul întunecat se cascadează în fața lor precum gura hădă a unei babe știrbe. Din groapă se înalță o duhoare de sulf.

Chiar în clipa aceea, un cunoscut personaj din Maribor și animalul său de companie traversau partea opusă a pieții. Deși cei doi cu greu ar putea trece neobservați, nimeni nu-i bagă în seamă. Este vorba de avocatul Maister, care și-a scos porcul său cel negru la o plimbare nocturnă. Neobișnuita pereche observă de la distanță mulțimea adunată în jurul hăului. După câțiva pași se opresc iar, lângă indicatorul Capitalei culturale europene din fața fostei arhiepiscopii, actualul club de striptease Blue Night. Balonul este ferfenițit și tot aerul din interiorul lui s-a risipit, așa că arată ca un prezervativ mare dezumflat, înfipt într-un os lung. Avocatul Maister își aprinde o țigare. Porcul lui cel negru scoate un ciripit, dar sunetul este acoperit de uguitul unui stol mare de porumbei, care planează neliniștiți deasupra bortei imense în locul căreia se aflase cândva teatrul. Maister și porcul său cel negru lasă în urmă Slomškov trg, îndreptându-se spre Gosposka ulica. Deasupra lor, ornamentele de Anul Nou stinse se leagănă ca o pânză de păianjen ruptă. Timpul carnavalului s-a încheiat. E Miercurea cenușii: a început Postul Păresimilor.

*Voda - se traduce cu “apă” (n. tr.)

** Joc de cuvinte intraductibil: “să-l speli pe Voda cu apă” (n. tr.)